

Byggryn, Ost og Kartofler efter Kommunernes eget Skøn, varierende efter deres forskellige Behov — kun af praktiske Grunde. Thi ogsaa jeg erkender, at det er heldigt, at dette udføres som Statsforanstaltning. Derfor har jeg altid kæmpet for, at § 2 skulde indeholde saa stort et Statsbidrag som muligt og regnet det for et stort Gode, at der nu er Statstilskud for det hele Beløb i Mod sætning til før kun for $\frac{1}{3}$. Men af de samme praktiske Grunde, som gør det naturligt at overdrage denne Regulering til Kommunerne for Brændselets Vedkommende, fordi Forholdene ligger forskelligt de forskellige Steder, af de samme praktiske Grunde burde man give Kommunerne Adgang til at regulere for andre Varer, som ikke egner sig til Statsforanstaltning af den Art, som findes omtalt i § 1, fordi de paagældende Varer ikke er rationerede.

Jacob Christensen: Jeg vil takke den højtærede Indenrigsminister, fordi han af sine Udtalelser lod fremgaa, at han vilde stille sig velvilligt overfor de Kommuner, som i god Tro til, at den nye Dyrtidslov vilde give dem Adgang til ogsaa i Sommermaanederne at iværksætte de prisregulerende Foranstaltninger, de havde paabegyndt, havde fortsat dem, og at Ministeren vilde søge at finde Vej til at komme disse Kommuner til Hjælp.

Det glædede mig ogsaa at høre den Udtalelse, som fremsattes af Folketingsmand Ulrich, at han ligeledes vilde være med dertil og gerne vilde være med til at stemme for en eventuel Bevilling i saa Henseende. Men jeg maa protestere, naar det ærede Medlem gentagne Gange udtalte, at disse Kommuner havde handlet letsindigt. Jeg tror, at Forholdene har nødvendiggjort for dem at handle, som de har gjort, og der vilde heller ikke være meget System og Traad i det hele, om de saaledes pludselig skulde afbryde de Foranstaltninger, de i længere Tid havde iværksat. Blandt de letsindige Kommunalbestyrelser, som det ærede Medlem sigtede til, tror jeg ogsaa, at Frederiksberg Kommunalbestyrelse findes, og der kan det i hvert Fald ikke være et radikalt-socialistisk Flertal, der har Skylden. Saa det synes, som om Letsindigheden ogsaa er at spore

indenfor det ærede Medlems egne Partifæller. Men jeg tror ikke, at Letsindigheden er paa de Kommunalbestyrelser Side, som har iværksat disse Foranstaltninger, men derimod paa det ærede Medlems Side, som brugte Udtrykket.

Idet jeg ganske skal afholde mig fra at komme ind paa en Diskussion om disse gamle Principspørgsmaal, som vi har diskuteret saa ofte her, vil jeg sige, at om det Lovforslag, som nu skal gennemføres, har jeg sagt, at jeg fandt, det var daarligere end det Lovforslag, Folketinget sidst vedtog. Jeg har ikke sagt, at dette Lovforslag var daarligere end den sidste Dyrtidslov, men altsaa, at det er daarligere end det Lovforslag, som Folketinget sidst vedtog. Det stiller de vanskeligt stillede Kommuner daarligt, fordi de ved dette Lovforslag faar mindre Ret til Foranstaltninger ud over disse Statsforanstaltninger, som nu gennemføres, og som ikke udligner den Ulighed, der findes indenfor Kommunerne med Hensyn til baade Skatteevne og Trang til Hjælp. Og Forholdet er det, at i de Kommuner, hvor Trangen til Hjælp er størst, er der i mange Tilfælde ogsaa den ringeste Evne til at betale de Dyrtidsskatter, som er nødvendige for at bringe Foranstaltningerne til Udførelse. I saa Henseende hjælper dette Lovforslag ikke. Tværtimod er det Beløb, der stilles til Raadighed for Kommunerne, hvorefter der ydes $\frac{2}{3}$ Statsrefusion, yderligere nedbragt, og skal disse Kommuner, de daarligt stillede, nu til at hjælpe yderligere, faar de kun $\frac{1}{3}$ Statsrefusion. Derfor mener jeg, at dette Lovforslag i mangfoldige Tilfælde vil stille disse Kommuner meget daarligere, saaledes at de vanskeligt vil komme igennem, men jeg hilser med Tilfredshed en Udtalelse af Folketingsmand Ulrich, idet han beredvilligt indgik paa Tanken om, at dette Lovforslag ikke var det sidste Dyrtidslovsforslag, vi kom til at beskæftige os med. Han kunde meget vel tænke sig, at man maatte gaa videre med Dyrtidsforanstaltninger, men saa skulde man frem ad den Vej, han mente var den rigtige, og deri giver vi ham vor fulde Tilslutning, at det er Staten, som skal bære Byrden. Vi skal ved Lejlighed med Glæde minde det ærede Medlem om hans Udtalelser i Dag